FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL

fremsat den 10. januar 2002 [1]

1. Under den traktatbrudssag, som i henhold til artikel 226 EF er anlagt ved Domstolen den 24. januar 2001, har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening [2], idet det ikke har udstedt de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen meddelelse herom. Kommissionen har endvidere nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2. Da Kommissionen ved udløbet af gennemførelsesfristen for direktivet den 30. oktober 1999 ikke havde fået meddelt gennemførelsesforanstaltninger og heller ikke modtog oplysninger herom, indledte den traktatbrudsproceduren. Efter at den havde givet Kongeriget Spanien lejlighed til at udtale sig, fremsatte den den 27. juli 2000 en begrundet udtalelse, hvori den opfordrede Kongeriget Spanien til at træffe de nødvendige foranstaltninger inden for en frist på to måneder og underrette Kommissionen herom. Ved skrivelse af 8. september 2000 ansøgte den spanske regering om, at fristen blev forlænget med en måned, hvilket ikke blev imødekommet. Den 6. december 2000 fulgte den spanske regerings svar, hvormed der — under henvisning til et allerede foreliggende lovforslag — blev givet underretning om et udkast til lov om gennemførelse af direktivet, og hvorved det blev stillet i udsigt, at lovgivningsproceduren ville blive afsluttet i løbet af 2001, hvilket blev begrundet med de nødvendige indenlandske høringer. Kommissionen anlagde derpå nærværende sag.

3. Efter Domstolens faste praksis er det afgørende tidspunkt for vurderingen af, om der foreligger et traktatbrud, udløbet af fristen i den begrundede udtalelse [3]. Denne udløb den 27. september 2001, uden at de af Kommissionen krævede foranstaltninger var blevet truffet. Den spanske regering meddelte tværtimod, at man arbejdede på gennemførelsesloven, og at der forløb nationale procedurer.

4. Ligeledes efter Domstolens faste praksis kan medlemsstaterne ikke påberåbe sig bestemmelser i national ret som begrundelse for, at et direktiv ikke er gennemført rettidigt [4].

1 — Originalsprog: tysk.

2 — EFT L 257, s. 26.

3 — Dom af 30.11.2000, sag C-384/99, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 10633, præmis 16.

4 — Dom af 12.2.1998, sag C-139/97, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 605, præmis 10, og af 9.7.1998, sag C-323/97, Kommissionen med Belgien, Sml. I, s. 4281, præmis 8.

5. De fællesskabsretlige forpligtelser til at gennemføre direktivet fremgår for det første umiddelbart af direktivet og for det andet af artikel 249, stk. 3, EF og af artikel 10 EF.

6. Da Kongeriget Spanien således ikke har opfyldt sine fællesskabsretlige forpligtelser, må der gives Kommissionen medhold, og medlemsstaten må dømmes for traktatbrud og tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Forslag til afgørelse

7. Jeg foreslår derfor Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, da det ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.